

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/39/2015
Identifikačné číslo spisu:	6014201353
Dátum vydania rozhodnutia:	13.09.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jarmila Urbancová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6014201353.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Petry Příbelskej PhD., v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti TALCUM GRUPPO, s.r.o. so sídlom v Banskej Bystrici, Podháj 57, zastúpenej Mgr. Františkom Popperom, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Rudlovská cesta 53, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Banská Bystrica, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/358015/2014/6014 zo 7. augusta 2014, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/217/2014-32 z 18. marca 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/217/2014-32 z 18. marca 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/358015/2014/6014 zo 7. augusta 2014. Týmto rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica (ďalej len správca dane) č. 9600303/5/1687267/2014/Kabl z 30. apríla 2014, ktorým správca dane podľa § 62 ods. 1 písm. h/ zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok“) zastavil daňové konanie vo veci žiadosti žalobkyne zo 4. augusta 2010 o vrátenie daňového preplatku vo výške 161 461,20 € za zdaňovacie obdobie september 2009.

Krajskému súdu z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že suma vo výške 161 461,20 € je nadmerným odpočtom na základe podaného daňového priznania za zdaňovacie obdobie september 2009, ktorý nebol vrátený v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu z dôvodu neodstránenia nedostatkov v podanom daňovom priznaní. V tom čase správca dane neakceptoval daňové priznanie ako podané oprávnenou osobou, majúc za to, že ho podala neoprávnená osoba. Zákon č. 222/2004 Z.z. o dani z

pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“), ani Daňový poriadok neupravujú povinnosť podať žiadosť o vrátenie nadmerného odpočtu DPH (ďalej len „NO DPH“). Správca dane je povinný vrátiť NO DPH v zákonom stanovených lehotách bez žiadosti.

Na základe uvedeného krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie daňového úradu v spojení s rozhodnutím žalovaného o zastavení konania vo veci žiadosti žalobcu o vrátenie daňového preplatku, je v súlade so zákonom, plne zodpovedajúce zistenému skutkovému stavu veci v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Krajský súd sa stotožnil s postupom správcu dane, ktorý na základe výsledkov daňovej kontroly, z ktorých vyplynulo, že žalobca nemá nárok na uplatnený nadmerný odpočet a zároveň bolo preukázané, že u žalobcu správca dane neeviduje žiadny daňový preplatok, nemal inú procesnú možnosť ako zastaviť konanie. Záverom ustálil, že napadnutým rozhodnutím žalovaného nebol žalobca ukrátený na žiadnych svojich právach.

Krajský súd zamietol ako nedôvodný aj návrh žalobcu na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ OSP, keďže mal za to, že nie je dôvod prerušiť konanie v súvislosti s požiadavkou žalobcu, aby bola súdom predložená prejudiciálna otázka Súdnemu dvoru Európskej únie. Daňové orgány pri zastavení daňového konania vo veci žiadosti o vrátenie daňového preplatku podľa krajského súdu vychádzali zo zrejmých skutočností a v súlade so zákonnou normou. Krajský súd mal za to, že na vyriešenie konkrétnej veci plne postačuje právna úprava obsiahnutá v zákone o DPH, ako aj v Daňovom poriadku, ktorá je plne súladná so Smernicou Rady 2006/112/ES o spoločnom systéme DPH z 28.11.2006 (ďalej len „smernica o DPH“).

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobkyni pre jej neúspech v konaní náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila náhradu trov konania.

Žalobkyňa namietala, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, nezistil riadne a v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie skutkový stav veci, nepreskúmal vzťah veci samej v spojitosti s legislatívou Európskej únie a nevyložil vo veci smernicu o DPH ani existujúcu judikatúru Súdného dvora Európskej únie.

Krajskému súdu vytýkala, že sa nevysporiadala s obsahom jej žaloby, na ktorú opätovne poukázala. Bola toho názoru, že daňové orgány, ako aj súd nesprávne vykladajú európske právo, najmä v prípade posudzovania pojmu „preplatok“, keďže mala za to, že nemožno za daňový preplatok považovať len sumu platby, ktorá prevyšuje splatnú daň, t.j. len suma reálne zaplatenej dane, ktorej chýba právny titul na jej viazanie v štátnom rozpočte. Pojem daňový preplatok podľa žalobkyne nemožno viazať len na existenciu právneho titulu, ale skôr len na skutočnosť, či suma na osobnom účte daňového subjektu prevyšuje splatnú daň. V tejto sume majú byť zahrnuté nielen reálne platby od daňového subjektu, ale aj vratky DPH, t.j. NO DPH, na ktoré má daňový subjekt uplatnený nárok a tento nárok môže vzniknúť nielen po vykonanej daňovej kontrole, ale aj po nesprávnom postupe daňového úradu, aký podľa žalobkyne nastal v jej prípade. Poukázala na to, že aj keď zákon nepredpokladá, že by daňový úrad postupoval v rozpore so zákonom, ustanovenie § 35 ods. 6 a 7 zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len „zákon o správe daní“) pre tento prípad ustanovuje daňovému úradu možnosť priznať a vyplatiť daňovému subjektu aj úrok z omeškania za oneskorené vrátenie resp. za neoprávnené zadržiavanie finančných prostriedkov.

Dodala, že síce smernica o DPH priamo nerieši otázku vrátenia NO DPH a v tejto oblasti majú členské štáty ponechaný priestor pre určenie pravidiel vrátenia NO DPH, táto autonómia je vymedzená zásadami ekvivalencie a efektivity. V tejto súvislosti namietala, že Slovenská republika nepostupovala podľa článku 183 smernice o DPH, ani NO DPH nevrátila v súlade s podmienkami, ktoré sama určila (§ 79 zákon o DPH a § 63 zákona o správe daní). Podľa žalobkyne to, že zákon o DPH nepriznáva daňovému subjektu úrok z omeškania z NO DPH zadržiavaného počas výkonu daňovej kontroly, znamená, že slovenský

zákon je v rozpore so zásadou daňovej neutrality a tak aj v rozpore so smernicou o DPH. Žalobkyňa ďalej namietala, že v danom prípade došlo k oneskorenému vráteniu NO DPH za zdaňovacie obdobie september 2009, s tým že daňový úrad tvrdil, že počas výkonu daňovej kontroly, žalobkyňa nemá nárok na úrok z omeškania, nakoľko to zákon o DPH neustanovuje. V tejto súvislosti žalobkyňa zastávala opačný názor a to, že nárok na úrok z omeškania vyplýva z toho, že daňový úrad nevrátil NO DPH v zmysle zákona a to aj počas výkonu daňovej kontroly, lebo túto nezačal v zákonnej lehote, ale až po približne štyroch rokoch od omeškania sa s vrátením NO DPH.

Žalobkyňa zároveň žiadala, aby odvolací súd prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP odvolacie konanie a požiadal SD EÚ o výklad článku 183 smernice o DPH, výklad toho, či úrok z omeškania vo veci, ako je preskúmaná vec, sa má počítať aj počas priebehu daňovej kontroly, ak aj výklad pojmu „daňový preplatok“, pritom poukázala na rozsudok SD EÚ vo veci C-525/11 Mednis z 18.10.2012 a rozsudok SD EÚ vo veci C-591/10 Littlewoods z 19.07.2011.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení z 21. mája 2015 na odvolanie žalobkyne navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Poukázal na to, že trvá na svojom rozhodnutí č. 1100301/1/358015/2014/6014 zo 7. augusta 2014, jeho odôvodnení a na svojom vyjadrení k žalobe z 12. novembra 2014., pričom sa stotožňuje so závermi odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu.

Nakoľko odvolacie konanie bolo začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, v súlade s ustanovením § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, postupoval Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa doterajších predpisov (Občiansky súdny poriadok) a ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSPv spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/358015/2014/6014 zo 07.08.2014. Týmto rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 9600303/5/1687267/2014/Kabl z 30.04.2014, ktorým správca dane podľa § 62 ods. 1 písm. h/ Daňového poriadku zastavil daňové konanie vo veci žiadosti z 04.08.2010 o vrátenie daňového preplatku vo výške 161 461,20 € za zdaňovacie obdobie september 2009 daňového subjektu TALCUM GRUPPO, s.r.o.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery, ktoré sú pre rozhodnutie v danej veci relevantné, vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobkyne uvedeným v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Po preskúmaní obsahu súdneho a správneho spisu mal najvyšší súd za preukázané, že žalobkyňa (pôvodne TALCUM, s.r.o.) podala 28.10.2009 daňové priznanie k DPH za zdaňovacie obdobie september 2009, v ktorom uviedla nadmerný odpočet vo výške 161 461,20 €. Daňové priznanie bolo podpísané Ing. R. N., ako splnomocneným zástupcom. Správca dane mal za to, že splnomocneným zástupcom daňového subjektu je Mgr. František Popper, v dôsledku čoho vyzval daňový subjekt na odstránenie pochybností v podanom daňovom priznaní. To, že daňové priznanie podala oprávnená osoba, sa stalo skutočnosťou pre správcu dane známou z právneho názoru vysloveného v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/89/2011-39 z 15.02.2012 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sžf/36/2012 z 18.04.2013, ktoré sa stali právoplatnými 20.05.2013.

Správca dane vykonal u daňového subjektu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2009. O výsledku daňovej kontroly vyhotovil Protokol č. 9601402/5/1660467/2014/Žák z 29.04.2014. Na základe výsledkov daňovej kontroly správca dane vydal rozhodnutie č. 9601402/5/2481000/2014/Žák z 04.06.2014, ktorým nepriznal daňovému subjektu nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie september 2009 v sume 161 461,20 € a vyrubil vlastnú daňovú povinnosť v sume 38,80 €. Správca dane vo veci žiadosti žalobkyne o vrátenie daňového preplatku za september 2009 vo výške 161 461,20 € na dani z pridanej hodnoty zastavil konanie po tom, čo dospel k záveru, že u daňového subjektu neexistuje daňový preplatok.

Podľa § 79 ods. 1 zákona o DPH, ak v zdaňovacom období vznikne platiteľovi nadmerný odpočet, odpočíta platiteľ nadmerný odpočet od vlastnej daňovej povinnosti v nasledujúcom zdaňovacom období. Ak platiteľ nemôže odpočítať nadmerný odpočet od vlastnej daňovej povinnosti v nasledujúcom zdaňovacom období, daňový úrad vráti neodpočítaný nadmerný odpočet alebo jeho neodpočítanú časť do 30 dní od podania daňového priznania za zdaňovacie obdobie nasledujúce po zdaňovacom období, v ktorom nadmerný odpočet vznikol.

Podľa § 79 ods. 6 zákona o DPH, ak daňový úrad v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu podľa odseku 1, 2 alebo odseku 5 začne daňovú kontrolu, vráti nadmerný odpočet do desiatich dní od skončenia daňovej kontroly, a to vo výške zistenej daňovým úradom; ak bola časť nadmerného odpočtu vrátená podľa odseku 7, vráti daňový úrad rozdiel medzi nadmerným odpočtom vo výške zistenej daňovým úradom a nadmerným odpočtom vráteným podľa odseku 7. Ak po vrátení nadmerného odpočtu vznikne kladný rozdiel medzi nadmerným odpočtom uvedeným v právoplatnom rozhodnutí a vráteným nadmerným odpočtom podľa prvej vety, vráti daňový úrad tento rozdiel do desiatich dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Ak daňový úrad daňovou kontrolou, ktorú začal v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu podľa odseku 1, 2 alebo odseku 5, nezistí nadmerný odpočet a právoplatným rozhodnutím sa prizná nadmerný odpočet, vráti daňový úrad nadmerný odpočet uvedený v právoplatnom rozhodnutí do desiatich dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Ak platiteľ neumožní vykonanie daňovej kontroly do troch mesiacov odo dňa jej začatia, nárok na vrátenie nadmerného odpočtu zaniká posledným dňom tretieho mesiaca a to vo výške, v akej jeho vznik bol uplatnený v daňovom priznaní alebo dodatočnom daňovom priznaní.

Z vyššie citovaných ustanovení zákona o DPH vyplýva, že správca dane vráti daňovému subjektu nadmerný odpočet ex lege po tom, čo nastanú právne skutočnosti prezumované zákonom.

Podľa § 63 ods. 1 zákona o správe daní daňový preplatok (ďalej len „preplatok“) je suma platby, ktorá prevyšuje splatnú daň.

Vychádzajúc z vyššie uvedených ustanovení zákona akceptujúc relevantnú judikatúru najvyššieho súdu v obdobných veciach, najmä rozsudok sp.zn. 3Sžf/39/2008 zo 14.05.2009, z ktorého vyplýva, že daňový preplatok je reálne zaplatená suma, ktorej chýba právny titul na jej viazanie v štátnom rozpočte a preto je potrebné ju vrátiť titulom preplatku (ide o obdobu bezdôvodného obohatenia v občianskoprávných vzťahoch). V prípade nadmerného odpočtu však právny titul existuje, ide o nárok vyplývajúci z ustanovenia § 79 zákona o DPH v znení neskorších predpisov. Nadmerný odpočet nie je preto možné vrátiť formou preplatku na dani. Z uvedeného dôvodu správny orgán postupoval v súlade so zákonom, keď konanie vo veci žiadosti žalobkyne o vrátenie daňového preplatku za zdaňovacie obdobie september 2009, vzhľadom na to, že pre takýto postup nebol zákonný dôvod.

Napriek tomu, že u žalobkyne sa nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie september 2009 neeviduje, nakoľko mu bola v predmetnom zdaňovacom období vyrubená na základe rozhodnutia správcu dane č. 9601402/5/2481000/2014/Žák zo 04.06.2014, ktorým nepriznal daňovému subjektu nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie september 2009 v sume 161 461,20 € a vyrubil vlastnú daňovú povinnosť v sume 38,80 €, považoval najvyšší súd za potrebné vyjadriť sa k žiadosti žalobkyne, aby ňou tvrdený nárok na vrátenie nadmerného odpočtu za predmetné zdaňovacie obdobie daňový orgán vrátil formou preplatku na dani.

K námietke žalobkyne pokiaľ ide o nárok daňového subjektu na úrok z omeškania z NO DPH zadržávaného počas výkonu daňovej kontroly, je potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 35b ods. 6 druhá veta zákona o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov, sa sankčný úrok vypočíta zo sumy neoprávnene zadržávaných peňažných prostriedkov daňového subjektu a počtu dní, ktoré uplynú odo dňa, keď vznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho neodpočítanej časti v lehote podľa ustanovenia § 79 zákona o DPH do dňa, keď správca dane neoprávnene zadržávané peňažné prostriedky poukázal daňovému subjektu, pričom tento deň sa do počtu dní nezapočítava. Za tento deň sa považuje deň, keď sa peňažné prostriedky odpíšu z účtu správcu dane.

Pokiaľ však ide o žiadosť žalobkyne o vrátenie zadržávanej sumy nadmerného odpočtu, ako aj úroku z omeškania formou preplatku na dani podľa § 63 ods. 6 zákona o správe daní, nebolo možné jej vyhovieť, nakoľko takýto postup nie je možné považovať za súladný so zákonom.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobkyne, vznesené v odvolaní nemožno považovať za opodstatnené.

Najvyšší súd rovnako ako krajský súd dospel k záveru, že nie sú dané zákonné podmienky pre to, aby súd konanie prerušil v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ OSP a požiadal Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 ZFEÚ.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy (čl. 267 ZFEÚ).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd poslednej inštancie dospel za použitia ustanovenia čl. 267 ZFEÚ (bývalý čl. 234 ZES) tretieho odseku, ktorý ustanovuje výnimky z povinnosti predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru, k záveru, že konanie nie je potrebné prerušovať, pretože vec je zjavná a jasná a v preskúmvanej veci tiež nevznikla nijaká pochybnosť ohľadom výkladu európskeho práva.

Podľa názoru najvyššieho súdu, krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobkyne o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nerozhodol svojvoľne ani protizákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani na zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí ani žiaden rozpor s daňovými predpismi ani judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie, a preto rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s § 250k ods. 1 OSP, tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.